

ת"פ 46345/01/21 - מדינת ישראל נגד נאג'י גבר

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט רם וינוגרד

7 בפברואר 2022

ת"פ 46345-01-21 מדינת ישראל נ' גבר

בעניין: המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד קובי מושקוביץ
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד
הנאשם
נאג'י גבר
ע"י ב"כ עו"ד אבי אודיז ועו"ד שחר גרייב

גזר-דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, שהושגה במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים כתוצאה מהליך גישור פלילי, בביצוע עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

על פי עובדות כתב האישום, בין הנאשם למתלון היכרות מוקדמת, בין היתר על רקע אירוע משנת 2017 במסגרתו שרף המתלון את אופנועו של הנאשם בעקבות תלונה שהנאשם הגיש נגד קרוב משפחה של המתלון.

האירוע מושא כתב האישום התרחש ביום 13.1.2021, שעה שהנאשם והמתלון הגיעו לתחנת הדלק "אלביס" בסמוך לקרית יערים לתדלק את רכביהם. השניים התקרבו זה לזה והנאשם טפח בזלזול על פניו של המתלון. בתגובה היכה אותו המתלון בפניו ובעט בו, תוך שהוא גורם לחתך עמוק בגבה השמאלית של הנאשם. הנאשם רדף אחר המתלון, זה הרים אבן להגן על עצמו, ולאחר שהנאשם התרחק ממנו השליך את האבן חזרה לקרקע. בדרכם חזרה לתחנה החליפו השניים דברים. אדם נוסף הגיע למקום והציע לקחת את הנאשם לביתו אך זה השיב לו כי אופנועו חונה בתחנה ובכוונתו להזמין משטרה. לאחר דברים אלה התרחק המתלון מהנאשם. או-אז התקרב הנאשם למתלון, תפס אותו בחולצתו, שלף אולר מכיסו והחל לחתוך את המתלון בראשו ולאחר מכן גם בגופו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון חתכים בראשו באורך של 2 - 6 ס"מ שטופלו ונתפרו, וכתוצאה מהחיתוכים הרבים בגופו נגרמו לו עשרה פצעי רוחב עוריים שטחיים בגבו העליון שנחבשו ונתפרו. לבד מאלה נגרמו לו גם שפשופים בכתף, בגפיים התחתונות ובבית החזה.

2. במסגרת הסדר הטיעון שהושג בין הצדדים הוסכם כי הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשע ויושת עליו עונש מאסר בפועל לתקופה של 23 חודשים, בניכוי ימי מעצרו. עוד הוסכם כי יושת עליו עונש מאסר מותנה, וכי הוא ישלם פיצוי למתלון בסכום של 10,000 ₪. המתלון הודיע, באמצעות ב"כ

המדינה, שהוא מתנגד להסדר הטיעון. עם זאת, בחר המתלונן שלא להתייצב לדיון ולא למסור את עמדתו לבית המשפט.

גזירת הדין במסגרת הסדר טיעון

3. בבוא בית המשפט לבחון עונש שהוסכם במסגרת הסדר טיעון שומה עליו ליישם את "מבחן האיזון", שעניינו בקיום איזון ראוי בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מהסדר הטיעון לבין האינטרס הציבורי התומך בעריכת הסדרי טיעון (ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1) 606, 577 (1998) ורבים אחרים). הכרעה בסוגיה זו מצריכה לבחון הן את העונש שהיה נגזר עליו אלמלא ההסדר, הן את הקשיים הראייתיים שעמדו לפני התביעה. לשיקולים אלה יש לצרף גם את השיקולים שעניינם בציפייה של נאשם כי בית המשפט יאשר את ההסדר עליו חתם (ראו בהרחבה ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל**, מיום 30.4.17, בפסקאות 12-14 לפסק-הדין, להלן: **הלכת מצגר**). עוד נקבע כי בית המשפט מוסמך לבחון את העונש שהוסכם בהסדר הטיעון על רקע העונש הראוי אלמלא ההסדר, כפי שזה היה נקבע על יסוד הוראות תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 6371/12 **שלום נ' מדינת ישראל**, מיום 10.12.13, בפסקה 16 לפסק-הדין; **הלכת מצגר**, בפסקה 16 לפסק-הדין). בעבר נחלקו הדעות אם עליו לעשות כן בשעה שהוצג לפניו "הסדר טווח" (לדעות השונות ראו ע"פ 2454/18 **שיינברג נ' מדינת ישראל**, מיום 6.12.18, בפסקה 19 לפסק-הדין). אלא שעניין זה הוכרע במסגרת הדיון בע"פ 6197/20 **מדינת ישראל נ' גולאני**, מיום 28.11.21, תוך קביעה כי "אף אם יש הסכמה בין הצדדים **לטווח ענישה**, שהוא תוצאה של כוח מיקוח הצדדים, על בית המשפט לבחון את **מתחם הענישה**, המהווה קביעה נורמטיבית בדבר האיזון הראוי שנקבע על ידי המחוקק" (הלכת **גולאני**, בפסקה 16 לפסק-דינו של כבוד השופט ארון; ההדגשה במקור). עוד נקבע באותו עניין כי "על בית המשפט לבחון את ההסדר על רקע, בין היתר, העונש ההולם לעבירה" (**שם**, בפסק-דינו של כבוד השופט פוגלמן). דומה, איפוא, שיש מקום להתייחס למתחם הענישה הראוי, ולו בקצרה.

כפי שיובהר להלן, סבור אני כי העונש עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון מצוי במתחם הענישה הראוי, ומשקף באופן הולם את העונש שיש להשית על הנאשם.

הראיות והטיעונים לעונש

4. לבקשת הנאשם, הוזמן בעניינו תסקיר לעונש. תסקיר שירות המבחן תיאר את אורחות חייו של הנאשם. הוא הצביע על כך שמדובר במי שניהל אורח חיים תקין עד לאירוע מושא כתב האישום, וכי מדובר באדם שגילה אחריות רבה במסגרת כל התפקידים אותם הוא ממלא בחייו, כבעל, אח, אב ועובד. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שמבטא עמדות "פרו-חברתיות ורצון לניהול אורח חיים שומר חוק". צוין שהנאשם התנדב בעבר ביחידת התנועה של המשטרה במשך חמש שנים. הוא עבד באבטחה שנים רבות והפגין מוסר עבודה גבוה. בתמיכה לדברים אלה הוצגו בדיון היום המלצות רבות של מעסיקיו המפליגים בשבחיו. שירות המבחן התרשם שהאירוע מושא כתב האישום אירע בשל דפוס של "דחיסת רגשות" העלול להביא לכך שבמצבי קיצון הנאשם עשוי להתפרץ. עם זאת, סבר שירות המבחן שלא מדובר באדם בעל

קווים עברייניים באישיותו, וכי החרטה הרבה שהביע מבטאת באופן אמיתי את התייחסותו לאירוע. לפיכך המליץ שירות המבחן לאמץ את ההסדר אליו הגיעו הצדדים.

5. המאשימה סבורה שההסדר מאוזן בהתחשב בעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי והתסקיר בעניינו חיובי. יש בעובדות אלה כדי לאזן את חומרת העבירה והפוטנציאל הגבוה של הסכנה שנשקפו מדרך התנהלותו של הנאשם באירוע, שאך באורח נס לא הסתיים בפגיעות קשות ביותר למתלונן.

6. ב"כ הנאשם ביקש שבית המשפט יאמץ את ההסדר. הוא שב והפנה לסכסוך שהתגלע בעבר בין המתלונן לבין הנאשם, תוך שהוא טוען כי המתלונן התאנה לנאשם לאורך התקופה. הוא הצביע על התנהלותו המופתית של הנאשם בתקופת מעצרו ובתקופת המעצר באיזוק אלקטרוני, ועל נכונותו ליטול חלק בהליך השיקום והתמדתו במסגרות שהוצעו לו על ידי שירות המבחן. הוא הזכיר כי בעבר פעל הנאשם באירועים שונים, הנזכרים גם בהמלצות שניתנו לו, באופן שמצביע על אישיותו החיובית ועל נכונותו לעזור לזולת.

7. הנאשם, שהביע חרטה עמוקה לפני שירות המבחן, ניצל את ההזדמנות שניתנה לו לומר את דבריו כדי להודות על התהליך שעבר בבית המשפט. הוא סיים את דבריו בתקווה שההתרחשות הקשה תשמש לו כשיעור לכל החיים, ויהיה באפשרותו ללמד גם אנשים אחרים את הכיוון הנכון בחיים.

מתחם הענישה והעונש הראוי

8. העיקרון המנחה בענישה, כפי שנקבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, הוא עקרון ההלימה (סעיף 40 לחוק). "עקרון ההלימה הוא הכלל המרכזי בתורת הענישה על פי חוק העונשין" (ע"פ 2336/20 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, מיום 25.8.21, בפסקה 2 לפסק-הדין). על רקע הוראה זו נקבע כי התיקון מעניק "בכורה, אם כי לא בלעדיות, לעקרון ההלימות, הוא - עקרון הגמול" (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, מיום 5.8.13, בפסקה 21 לפסק-הדין; ההדגשות במקור - ר.ו.), וכי יש לראותו כעיקרון בעל "מעמד על" בתחום הענישה, שמטרתו לכונן מחדש "את שיווי המשקל המוסרי שהופר" על ידי מעשי העברין בדרך בה יהא עונשו "שקול כנגד מה שעולל לקורבנו" (ע"פ 3792/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, מיום 11.11.18, בפסקה 20 לפסק-הדין; לקביעה לפיה עקרון ההלימה הוא העקרון המכונן שבבסיס התיקון לחוק, ולמדיניות הענישה שמכוחו ראו לדוגמה ע"פ 5919/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, מיום 25.3.14, בפסקה 22 לפסק-הדין; ע"פ 8045/17 **בראנסי נ' מדינת ישראל**, מיום 16.8.18, בפסקה 22 לפסק-הדין, להלן: הלכת **בראנסי**; ודעת הרוב בע"פ 2667/18 **יואל יצחק נ' מדינת ישראל**, מיום 10.10.18). מאליו מובן כי על בית המשפט להתחשב גם בשיקולי ענישה נוספים, דוגמת השיקום, ההגנה על הציבור וההרתעה האישית והכללית (ע"פ 7907/14 **ואזנה נ' מדינת ישראל**, מיום 22.2.15, בפסקאות 14-18 לפסק-הדין; ע"פ 2859/18 **ח'ארוף נ' מדינת ישראל**, מיום 11.11.18, בפסקה 2 לפסק-הדין).

9. בעת קביעת מתחם הענישה על בית המשפט לבחון את השיקולים המפורטים בחוק, בדרך שיהא בה כדי לסייע לו להתחקות אחר העושה ונסיבות המעשה:

הערכים החברתיים שנפגעו בגין ביצוע העבירה בה הודה הנאשם הם השמירה על שלמות גופו של אדם, על ביטחונו, על חייו ועל בריאותו, כמו גם שמירה על בטחון הציבור. לעניין זה נקבע, בהקשר של אירוע דקירה, כי "זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו... שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח" (ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן**, מיום 10.11.09, בפסקה 21 לפסק-הדין; ע"פ 3498/198 **זרבאילוב נ' מדינת ישראל**, מיום 15.9.20, בפסקה 18 לפסק-הדין ובאסמכתאות הנזכרות שם, ורבים אחרים). עוד נקבע כי הדרך להילחם בתופעת הסכינאות היא "באמצעות ענישה קשה ומחמירה, כאשר הרשעת עבריינים בכוח ניצבת כשיקול מרכזי בין שיקולי הענישה" (ע"פ 1821/17 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 29.4.18, בפסקה 25 לפסק-הדין והאסמכתאות הנזכרות שם). לעניין פגיעה באחר אגב שימוש בסכין, גם כשהיא חוסה תחת כנפי הוראת סעיף 334 לחוק העונשין, נקבע כי מדובר ב"חלק מתופעה מטרידה ביותר המכונה בפסיקתנו 'תת-תרבות הסכין'... אשר יש להוקיעה ולגנותה ביתר שאת על דרך ענישה מרתיעה" (ע"פ 79/15 **קנדלקר נ' מדינת ישראל**, מיום 5.5.15, בפסקה 7 לפסק-הדין, להלן: **הלכת קנדלקר**).

10. במקרה דנא, מדובר בפגיעה ממשית בערך המוגן, שכן הנאשם פגע במתלונן פעם אחר פעם, גם כשה נשכב על רחבת תחנת הדלק וניסה להגן על איברי גופו השונים. אין חולק שחלקו של הנאשם בביצוע המעשה עצמו הוא החלק העיקרי, ואירוע הדקירות בוצע על ידו באופן בלעדי. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שמחד גיסא מדובר באירוע של התפרצות אלימה שנשענה, ככל הנראה, גם על משקעי העבר ומעשה העבירה שביצע המתלונן כלפי הנאשם בשנת 2017. מאידך גיסא, ההתפרצות האלימה של הנאשם החלה לאחר סיום המגע בין השניים, במהלכו החליפו שני הצדדים מהלומות פיזיות ומילוליות, ולאחר שהמתלונן שם פעמיו בחזרה אל רכבו. בנקודת זמן זו לא ניתן היה לטעון להגנה עצמית או לפעולה מתוך חשש מאיום של הצד שכנגד, ולפיכך נודע משקל מופחת להתרחשויות שאירעו קודם לכן. אשר לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הרי שריבוי מעשי דקירה וחיתוך בסכין עלולים לגרום לאובדן החיים עצמם, ובמקרים רבים יש בהם כדי לגרום לנזקים קבועים. מכאן שמדובר בנזק פוטנציאלי משמעותי ביותר, שלמרבה המזל לא התממש. אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, אלה תוארו קודם לכן. אמנם, לסכסוך קודם בין השניים נודע משקל מסוים בהתייחסות הכוללת לנאשם ולמעשיו, אלא שאין בו כדי להצדיק, בכל דרך שהיא, מתקפה אלימה וממושכת הכוללת דקירות וחיתוכים רבים באמצעות סכין.

11. בחינה של מדיניות הענישה הנוהגת מצביעה על כך שקיים מנעד רחב ביותר של עונשים שהוטלו בגין עבירות מעין אלה. מטבע הדברים, נודע משקל רב להתנהגות שבבסיס העבירה, כאשר ניתן למצוא מקרים בהם הושתו עונשים קלים יחסית בגין עבירת דקירה אחת או שתיים, ומולם עונשים קשים ביותר בגין ביצוע דקירות מרובות. לסקירת הפסיקה הנוהגת ראו, לדוגמה בלבד, ת"פ (מחוזי חיפה) 49230-04-18 **מדינת ישראל נ' אשרי**, מיום 23.10.18, במסגרתו נקבע כי המתחם ההולם לעבירות אלה הוא בין 12 ל-30

חודשי מאסר, במקרה בו ביצע הנאשם חתך אחד, בצווארו של המתלונן; ת"פ (מחוזי נצרת) 38094-04-15 **מדינת ישראל נ' יעקובוב**, מיום 9.12.15, במסגרתו נקבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר לאירוע שכלל דקירה אחת על ידי כל אחד מהנאשמים; ת"פ (מחוזי י-ם) 54653-03-21 **מדינת ישראל נ' איסקוב**, מיום 5.1.22, במסגרתו נקבע מתחם ענישה הנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל (אלה שבאותו עניין הורשע הנאשם גם בעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין). למדיניות הענישה הנוגעת לעבירת הפציעה בנסיבות מחמירות ראו גם הלכת **קנדלקר**; והשוו: ע"פ 6176/12 **שוויק נ' מדינת ישראל**, מיום 13.1.13.

אף שבפסיקה ניתן למצוא מקרים בהם הושתו על נאשמים עונשי מאסר לתקופה קצרה בגין פציעה בנסיבות מחמירות, הרי שאלה התאפיינו בכך שמדובר באירועים שבמהותם קרובים יותר לאירוע של קטטה, ובדקירות חד פעמיות וקלות. לא כך הם פני הדברים במקרה דנא, ולא ניתן להמעיט בחומרת מעשיו של הנאשם.

12. המסקנה מכל האמור לעיל, ובפרט לנוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שאלה עולות מתסקיר שירות המבחן והדרך השיקומית שעשה מאז מעצרו, היא שהעונש שעליו הסכימו הצדדים נטוע היטב בגבולות מתחם הענישה ההולם. אמנם, המתלונן הודיע שהוא מתנגד להסדר, אלא שעיון בפסיקה מעלה שהענישה המוסכמת אינה חורגת מהמתחם, ועל רקע המכלול כולו נראה שהיא משקפת עונש ראוי והולם. לפיכך הגעתי למסקנה לפיה יש לאמץ את הסדר הטיעון.

13. אשר לפיצוי, סבור אני שהוא ראוי ומתאים בנסיבות העניין. יש לזכור כי פסיקת פיצוי בהליך הפלילי אינה מוציאה מהאפשרויות המשפטיות האחרות העומדות לפני המתלונן, וגם מטעם זה סברתי שאין מקום לסטות מהסכמת הצדדים.

14. לנוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים דלהלן:

א. עונש מאסר בפועל לתקופה של 23 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (הנאשם שהה במעצר מיום 13.1.2021 ועד ליום 15.4.2021).

הנאשם יתייצב לנשיאה בעונש המאסר בפועל ביום 13.3.22, עד לשעה 10:00 בימ"ר ניצן. על הנאשם לתאם הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף איבחון המיון של שב"ס בטלפון 0747831077, וכן בטלפון 0747831078.

ב. עונש מאסר על תנאי לתקופה של חמישה חודשים אותו ירצה הנאשם אם יעבור עבירה של פשע לפי פרק י' לחוק העונשין, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

ג. פיצוי למתלונן בסכום של 10,000 ₪. מתוך סכום זה יועבר למתלונן הסכום של 7,500 ₪ שהפקיד

הנאשם במסגרת תיק המעצר (מ"ת 46394-01-21). הסכום יועבר למתלונן רק לאחר שהנאשם יתייצב לנשיאה בעונש המאסר, ועד לאותו מועד ימשיך לשמש כערובה לתנאי השחרור. את יתרת סכום הפיצוי ישלם הנאשם בחמישה תשלומים שווים החל מה-1 לחודש לאחר שחרורו מהמאסר, ובכל 1 בחודש לאחר מכן.

המזכירות תשלח העתק מגזר-הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' באדר א' התשפ"ב, 7 בפברואר 2022, בנוכחות הצדדים.

רם וינוגרד, שופט